

De Voeler van Grath

De Voeler van Grath

Peter Huizing

Schrijver: Peter Huizing
Coverontwerp: Robin Huizing
ISBN: 9789403760384
© Peter Huizing

Inhoudsopgave

1	De baby op het slagveld	6
2	Evelijne.....	9
3	Fennigje.....	20
4	Johan.....	30
5	Merian.....	36
6	De vreemdeling in het dorp.....	46
7	Op weg naar Dorm.....	58
8	Flor	79
9	Het diner	86
10	Dina	95
11	Folkert.....	106
12	Het plan.....	116
13	Het eerste treffen.....	129
14	De ijzeren hamer.....	143
15	De eindstrijd	157
16	Erkenning en vertrek.....	166

1 De baby op het slagveld

“Daran, we moeten weg.” Endil keek hem wanhopig aan. “We moeten nu weg. Er zijn kwade mensen onderweg.” Daran schudde zijn hoofd. “We kunnen niet elke keer vluchten als jij een slecht voorgevoel hebt. Wat voor leider zou ik zijn als ik mijn beslissingen laat afhangen van de grillen van mijn vrouw.” Endil smeekte. “Alsjeblieft Daran. Denk aan ons kindje. Wat als er iets met haar gebeurt?”

Daran dacht na. “Goed. Ga jij dan maar het bos in als jij je daar beter door voelt. Ik blijf hier in het dorp.” Hij stopte Endil die iets terug wilde zeggen. “Stil! Ik blijf hier zoals een leider hoort te doen. Ga. Ik kom je over een tijdje wel halen. Dan zal je zelf inzien dat je niet altijd op je gevoel kan vertrouwen.” Hij zag Endil aarzelen. Zijn toon werd vriendelijker. “Ga nou maar. Ik zie je straks.”

Endil begreep dat het geen nut had om verder te discussiëren. Daran had zijn beslissing genomen. Haastig pakte ze hun dochter uit haar wiegje. Ze was zo diep in slaap dat ze niet eens wakker werd. Met hun kind in haar armen liep ze met haar in de richting van het woud. Ze had bijna de rand van het dorp bereikt toen het geweld toesloeg. Endil draaide zich om zodra ze het geluid van vele hoeven hoorde. Ze zag tot haar schrik een grote groep geharnaste ridders te paard het dorp inrijden. Sommige dorpelingen probeerden tegenstand te bieden maar werden wreed neergemaaid. Anderen probeerden in veiligheid te komen. Eén voor één werden ze tegen de grond geslagen of werden ze neergeschoten in hun vlucht.

Endil draaide zich naar het bos. Ze was er bijna. Plotseling kreeg ze een blik van verbazing in haar ogen. Een verdwaalde pijl had haar van achteren geraakt. Endil keek naar de schacht die opeens uit haar borstkas stak. Ze zakte in elkaar. Haar ogen braken. Voorover viel ze terwijl de pijlpunt rakelings langs haar baby scheerde. Het meisje was wakker geworden. Vreemd genoeg gaf ze geen kik. De jas van haar moeder bedekte haar grotendeels. Alleen haar hoofdje was zichtbaar. Met grote ogen staaarde ze naar de lucht.

Het was een ongelijke strijd. Vanaf het begin was het duidelijk dat de dorpelingen geen schijn van kans hadden. Het gevecht had dan ook niet lang geduurd.

Na de slachtpartij hadden de meeste overwinnaars zich aan de ingang

van het dorp gegroepoord. Een enkeling ging het slagveld over. De opdracht was duidelijk. Laat niemand in leven.

De meeste ridders zochten rond het dorpsplein naar een teken van leven en vonden niets. Het bloedbad was efficiënt geweest.

Eén ridder had het einde van het dorp bereikt. Hij stond stil. Een beweging had zijn aandacht getrokken. Hij sprong van zijn paard. Met zijn zwaard in de hand liep hij naar het lichaam van een vrouw. Met zijn voet duwde hij het opzij. Een baby werd zichtbaar. De doek waarin haar moeder haar gewikkeld had was losgekomen. Met grote ogen keek ze naar de zwaarpunt die in haar richting wees. De ridder aarzelde. Hij keek om zich heen. Toen hij zag dat niemand naar hem keek stak hij zijn zwaard weg. Voorzichtig wikkeld hij het dekentje om de baby. Met het bundeltje stevig in de armen steeg hij weer op zijn paard. Terwijl hij het dorp uitreed verreed hij de groep aan de ingang. In plaats daarvan reed hij er snel op enige afstand voorbij. Een paar honderd meter verder stopte de ridder. Hij deed zijn helm af. Nu werd duidelijk dat dit geen mannelijke ridder was. Een bundel rode lokken viel omlaag. Een vrouwengezicht werd zichtbaar. Wie had kunnen verwachten dat deze ridder geen man zou zijn? Het was op zijn minst ongebruikelijk. In het leger van de graaf was Mariel van Grath dan ook de enige vrouwelijke ridder. Zeer tegen de zin van haar man had de gravin zich bij het leger gevoegd. Een vrouw die beter vocht dan menig man.

Nu keek Mariel naar het bundeltje in haar armen. Een gedachte was in haar opgekomen.

“Heer?”

Walter van Grath keek op. Een van zijn bedienden stond voor hem. Hij stond onrustig heen en weer te draaien. De man was duidelijk niet op zijn gemak. Het stoorde Walter.

“Wat?”

De man kromp ineen en Walter had meteen spijt. Hij probeerde een stuk vriendelijker te klinken. “Wat voor nieuws heb je voor mij?”

De man keek naar de grond en begon langzaam te praten. “Uw vrouw, de gravin..”

Walter onderbrak hem. “In godsnaam man. Zeg wat er aan de hand is.” Bijna onhoorbaar ging de man verder. “Uw vrouw vraagt of u naar haar toe wilt gaan. Ze is in haar slaapkamer.” Hij pauzeerde even. “Wat voor antwoord kan ik haar brengen?”

“Geen”, bulderde Walter. Zijn geduld was op. “Ik ga er nu zelf wel heen. Je kunt vertrekken.”

Walter zag hoe de man zo snel mogelijk zijn kamer verliet.

Walter stond op en ging de gang in. Hij draaide naar rechts in de richting van de slaapkamer van zijn vrouw. Daar aangekomen stond hij even stil voor haar deur en klopte vervolgens aan.

Mariel keek naar de deur. “Walter? Kom binnen en sluit meteen de deur achter je.” Ze zag haar man binnenkomen. De deur vloog wijd open en Walter stormde naar binnen. Zoals gewoonlijk had hij de gratie van een everzwijn. Ze glimlachte. Mariel hield van haar man. Hij was lomp en onhandig. Maar hij was ook eerlijk en rechtdoorzee. Mariel toonde het baby’tje dat ze in haar armen had. “Kijk. Ik denk dat we een troonopvolgster hebben gevonden.”

Walter was stomverbaasd. “Maar.. hoe? Waar?”

Mariel lachte. “Ga zitten Walter. Laat mij even praten.”

Walter pakte de stoel tegenover Mariel. “Ik luister.”

Mariel kuchte. “Walter, je weet hoelang we al bezig zijn met een opvolger. Het wil maar niet lukken.” Ze kreeg tranen in haar ogen. “En misschien lukt het wel nooit.”

Ze veegde de tranen weg. “We hebben het er al eerder over gehad om iemand te kiezen. Een kind van iemand anders te nemen.”

Walter knikte. “Maar we willen geen familie creëren die eisen gaat stellen.”

Mariel glimlachte. “Precies. En daarom is dit zo mooi.” Ze aaide over het hoofdje van de baby. “Zij heeft geen banden. Geen familie om claims te leggen.”

Ze keek serieus naar Walter. “Ze heeft niemand. Ik heb haar van het slagveld meegenomen. Ze is de enige overlevende.” Ze zag Walter schrikken. “Niemand hoeft het te weten. De anderen hebben niet gezien dat ik haar meegenomen heb. En uit het dorp kan niemand meer iets vertellen.” Ze pakte een hand van Walter. “Lieverd, dit is de oplossing.”

Ze legde het baby’tje in de armen van Walter. “Hier. Onze opvolgster. Jij mag een naam bedenken.”

2 Evelijne

“Op tijd weer terug zijn hoor.” Mariel boog zich over Evelijne. Ze maakte de laatste knopen vast van het eenvoudige hemd dat Evelijne aanhad.

“Ja mam.” Ze wachtte ongeduldig tot haar moeder klaar zou zijn. Zodra de laatste knoop vastzat stond ze op en holde weg.

Mariel riep haar nog na. “En niet de koks in de weg zitten. Ze hebben een hoop klaar te maken. En alles moet perfect zijn. We hebben vanavond belangrijke gasten.”

Mariel schudde haar hoofd. Waarom riep ze dat nog naar haar dochter. Ze wist wel beter. Zodra Evelijne iets in haar hoofd had dan hoorde ze niks anders meer.

Mariel glimlachte. In het begin hadden Walter en zij geprobeerd om Evelijne uit de keuken te houden. De ene na de andere dure jurk was vol vlekken op de vuilnishoop geëindigd. Straf voor de vlekken had niets uitgemaakt. Ook beloningen voor goed gedrag hadden niet geholpen. Evelijne bleef naar de keuken gaan en naar de stallen.

Mariel herinnerde zich een gesprek met Evelijne. “Het voelt beneden stiller en fijner”, had ze gezegd. Mariel wist niet goed wat Evelijne daarmee bedoelde. Maar ze zag wel hoeveel rustiger Evelijne was als ze daarvan terugkwam.

Tegenwoordig kreeg Evelijne eenvoudige en goedkope kleren aan als ze naar beneden ging. Kleren die makkelijk gewassen konden worden. Of weggegooid als er niets meer mee te doen was. Evelijne vond het ook fijn dat ze met deze kleren niet ‘bijzonder’ was. Ze was graag net als de anderen.

Mariel piekerde. Als baby was Evelijne altijd heel makkelijk geweest. Ze had nauwelijks gehuild. Vaak had ze met een soort verbaasde blik in het rond gekeken. Naarmate ze ouder werd was ze onrustiger geworden. Grote groepen mensen leken haar teveel te zijn. Maar vooral hierboven. Beneden bij de bedienden leek het beter te gaan. Waar had Evelijne moeite mee? Mariel kon niet echt haar vinger erop leggen. Ze haalde haar schouders op. In de loop van de tijd zou het wel verbeteren.

Kokkie hoorde Evelijne binnenkomen. Ze keek op terwijl ze door bleef roeren in de grote pan die voor haar stond. “Zo. Ben je er weer?”

Evelijne liep naar haar toe. “Mag ik helpen?”

Kokkie glimlachte. “Ben je sterk genoeg voor zo’n grote pan?”

Evelijne pakte blij met twee handen de lepel over en begon te roeren. Van alle mensen vond ze Kokkie het liefste. Kokkie en Bernard van de stallen. Ze voelde dat Kokkie haar ook lief vond. Evelijne mocht ook altijd helpen in de keuken. Zelfs als ze iets verkeerd gedaan had en van Kokkie op haar kop kreeg voelde ze dat Kokkie niet echt boos op haar was. “Kokkie? Hoe heet je nou echt?” Kokkie keek haar glimlachend aan. “Waarom vraag je dat elke keer? Iedereen noemt me Kokkie. Dat is toch genoeg?”

Evelijne schudde haar hoofd. “Ik wil het weten. Hoe heet je echt?”

Kokkie haalde haar schouders op. “Dat is niet belangrijk. Niemand vindt dat interessant. Ik heb al jaren en jaren geen andere naam meer.”

Evelijne gaf niet op. “Maar ik wil het weten. Waarom zeg je het nooit?”

Kokkie lachte. “Ga je dat nou elke keer vragen?” Ze zag hoe Evelijne knikte. “Je kan het blijven proberen maar ik ga het nooit vertellen.” Ze haalde haar schouders op. “Ik weet het zelf niet eens meer. Dus kun je het beter opgeven.” Ze keek naar het haar van Evelijne. “Je haar moet weer geverfd worden. Het groeit ook zo hard.”

Evelijne keek boos. “Ik vind het stom. Ik wil dat verven niet meer.

Waarom moet dat? Niemand anders verft zijn haar.”

Kokkie pakte haar eigen haar. “Misschien moet ik mijn haar maar eens verven. Is paars een goede kleur voor mij? Wat denk je?”

Evelijne lachte. “Of groen. Of de ene helft paars en de andere helft groen.”

Kokkie bulderde van het lachen. “Dat zal prachtig staan. Als ik dat doe dan wil iedereen het misschien wel.”

Evelijne zag het voor zich. Ze kreeg een beeld van alle mensen in het slot die paars en groen haar hadden. “Dan hoef ik misschien ook niet meer dat stomme rode haar.”

“Alle kasteelvrouwen van Grath hebben rood haar. Alle kasteelheren hebben rood haar en kiezen een partner met rood haar. Dat weet je.” Mariel deed de rode spoeling in het haar van haar dochter. “De meeste kinderen die de kasteelheer en kasteelvrouw van Grath krijgen, hebben rood haar vanaf de geboorte. Heel af en toe is er een kind met een andere kleur, zoals jij. Dan helpen we de natuur een handje.” Ze draaide het gezicht van Evelijne naar zich toe. “Hoe vaak moet ik dat

nog vertellen?" Ze zuchtte. "Tot nu toe bijna iedere keer als ik je haar doe."

Evelijne draaide haar hoofd weer terug. "Ik vind het stom. Iedereen ziet dat ik anders ben met dat haar. Dat wil ik niet."

Weer zuchtte Mariel. "Maar je bent anders dan alle anderen. Je bent een vrouwe van Grath. De erfgename van ons graafschap. Ooit zal jij het regeren. Tegen die tijd zullen we een man voor je vinden. Bij voorkeur iemand met rood haar die je kan ondersteunen. Iemand met wie je roodharige kinderen zal krijgen."

Evelijne trok een vies gezicht. "Ik wil niet trouwen. Ik wil ook geen kinderen." Ze keek dromerig voor zich uit. "Ik wil in een grote keuken werken net als Kokkie." Ze corrigeerde zichzelf. "Of nee. Ik wil voor paarden zorgen. Paarden zijn fijn. Dan word ik net als Bernard. Alle paarden vinden hem lief. En ik ook."

Mariel trok haar handen terug. "Klaar. Nou moet het intrekken." Ze keek naar buiten. "Het is al bijna tijd voor je gevechtstraining."

Het gezicht van Evelijne betrok. "Ik wil niet. Ik ben moe. Meisjes vechten niet. Waarom moet ik dan wel?"

Mariel zuchtte. "Hoe vaak moet ik dat nog herhalen? Waar ik vandaan kom vechten alle meisjes."

Evelijne keek boos. "Maar hier niet één meisje. Alleen ik. En stiekem. Waarom mogen anderen het niet weten?"

Mariel pakte Evelijne bij haar schouders en keek in haar ogen.

"Mensen snappen het hier niet. Maar ik vind het belangrijk dat jij je kan verdedigen". Ze staaarde voor zich uit en vervolgde zachter: "als iemand iets naars met je wil doen."

Ze draaide Evelijne om en gaf haar een zacht duwtje. "Nou. Ga maar. Berend staat vast al op je te wachten."

Berend was jarenlang wapenmeester geweest op kasteel Grath. In zijn leven had hij honderden mannen opgeleid in het vechten met zwaard, schild, lans, knots, dolk en pijl en boog. Nu had zijn zoon het stokje overgenomen. Berend was officieel in ruste en aan het genieten van zijn oude dag. Toch kon hij het niet laten om af en toe bij zijn zoon Bart te kijken. Soms gaf hij ongevraagd advies. Hij wist wel dat Bart het niet nodig had. Hij probeerde te negeren dat het kwam uit zijn eigen behoefte om nuttig te zijn.

Berend keek om zich heen. De kleine binnenplaats waar hij in stond was alleen bereikbaar door een kleine deur aan de noordzijde. De

graaf die het slot had laten bouwen wilde een buitenruimte waar hij ongestoord en ongezien kon vertoeven. De muren rond de binnenplaats hadden geen ramen of kijkgaten. Nu bleek het een ideale locatie om iemand in het geheim te trainen.

De deur ging open. De gravin en haar dochter werden zichtbaar. Berend was geschokt geweest toen de graaf hem benaderde om met zijn dochter te werken. Meisjes vechten immers niet. Meisjes zijn niet geschikt om te vechten. Ze kunnen het niet.

Hij had voorzichtig geprotesteerd. De graaf realiseerde zich dat het een eigenaardig verzoek was en had hem de keuze gegeven. Berend had er lang over na moeten denken. Hij wilde het eigenlijk niet. De trouw aan zijn heer had het moeilijk gemaakt om te weigeren. Maar de kans om nuttig bezig te zijn had de doorslag gegeven.

Van wat Evelijne zou kunnen leren had Berend geen hoge verwachtingen gehad. Meisjes zijn nou eenmaal niet geschikt voor zwaardgevechten. Maar Evelijne had hem verrast. Vrij snel had Berend ontdekt dat al zijn 'onverwachte' slagen en stoten door Evelijne werden gepareerd. De techniek ontbrak maar ze was altijd op tijd met haar wapen om een zwaardslag te stoppen. Haar aanval was een ander verhaal.

Berend hief zijn vrije hand op. "Stop." Hij liet zijn zwaard zakken. "Hoe goed je ook kan verdedigen, en daar heb je ook nog veel te leren, als je niet aanvalt dan zal je het gevecht altijd verliezen. Dan eindig je onder de graszoden."

Evelijne keek hem strak aan. Haar lippen waren stijf op elkaar geklemd. Ze zei geen woord.

Mariel zag de deur opengaan. Haar man kwam de binnenplaats binnen, liep naar haar toe en kwam naast haar staan. Beiden keken toe hoe Berend en Evelijne bezig waren.

Walter gromde: "Evelijne's aanval mist nog steeds trefzekerheid."

Mariel ging dichterbij hem staan. "Haar verdediging is goed. Vrijwel alles van Berend wordt gepareerd. Hij kan haar niet verrassen. Het is alsof ze vooraf al weet dat hij iets gaat doen. Maar het lijkt wel of ze zich met aanvallen inhoudt."

Walter knikte. "Het is vreemd. Ik heb haar wel eens op een oefenpop bezig gezien. Dan is elke slag raak. Elke stoot gericht. Heel anders dan dit."

Mariel pakte de hand van Walter. "Het lijkt wel of ze bang is om

Berend pijn te doen." Haar ogen verwijdden zich. "Dat is het natuurlijk. Evelijne wil nooit dat mensen pijn hebben."

Walter besepte dat Mariel gelijk had. "Natuurlijk. Dat zal het zijn. Dat kan niet anders. Maar je kunt geen gevecht winnen als je bang bent om je tegenstander te raken." Hij draaide zich naar zijn vrouw. "Heeft dit dan wel nut? Moeten we er mee stoppen?"

Mariel schudde haar hoofd. "Ze moet begrijpen dat je je tegenstander wel moet raken. Als dat besef er eenmaal is dan zal het vast snel beter gaan. Ik praat wel met haar. In de tussentijd leert ze in ieder geval de technieken." Een glimlach kwam om haar lippen. "En ze is nu al goed. Erg goed voor zo'n jong meisje."

Walter protesteerde. "Zo jong is ze niet meer. Met haar twaalf jaar wordt het zelfs tijd om een man voor haar te vinden."

Mariel keek hem snel aan. "Ik vind dat we daar nog best een paar jaar mee kunnen wachten."

Walter schudde zijn hoofd. "Ik snap dat je haar nog graag als klein meisje ziet. Maar wij zijn ook getrouwd toen we dertien en veertien waren."

"Nee nee nee." Berend deed een stap achteruit. "Hoe vaak moet ik het nog zeggen. Je tegenstander zal vaak sterker zijn dan jij." Hij hield zijn zwaard horizontaal. "Als je probeert om een slag zo op te vangen dan ga je tegen de grond. Of hij slaat je zwaard naar beneden en raakt je gezicht." Hij hield zijn zwaard schuin. "Schampen. Je laat zijn zwaard langs de jouwe schampen. Je leidt zijn zwaard naar beneden en eventueel naar een plek die jij wilt." Hij wees op een schild dat tegen een muur stond. "En als je een schild draagt dan doe je het met je schild. Schampen, schampen, schampen."

Hij zette het zwaard op de grond en liet zijn handen erop rusten. "Je hebt goed gewerkt. Voor vandaag is het genoeg." Hij glimlachte. "Je wordt nog wel een geweldige strijder." Hij corrigeerde zichzelf.

"Strijdster. Het zal wat oefening vergen maar dan word je vast een door je vijanden gevreesde ridder."

Berend keek omhoog. "Heer Walter, Vrouwe Mariel, Evelijne is klaar voor vandaag."

Evelijne legde meteen haar zwaard weg en rende naar de deur.

"Dankjewel Berend."

Binnen het kasteel aangekomen haastte ze zich naar haar kamer om zich om te kleden. Ze had nog even tijd om naar de keuken te gaan.

Neeltje liep voorzichtig met een pan vol water door de keuken. Bijna botste ze tegen Evelijne die naar binnen kwam hollen. "Ho ho. Voorzichtig nou." Neeltje deed haar best om boos te klinken. De waarheid was dat Neeltje nooit echt kwaad kon zijn op Evelijne. Vanaf de eerste keer dat ze de keuken binnenkwam hadden ze vriendschap gesloten. Neeltje keek op tegen de dochter van de graaf. Ze vond het geweldig dat Evelijne tussen de gewone mensen kwam. Op welk ander kasteel gebeurde dat? En dat ze vrienden wilde zijn met haar. Zo'n mooie en voorname jongedame die met haar om wilde gaan. Wie had dat gedacht? Neeltje vond zichzelf eigenlijk niet goed genoeg. Ze voelde zich grof en eenvoudig naast Evelijne. Ze had dat ooit aan Evelijne bekend ondanks dat ze bang was voor haar reactie. Maar Evelijne had gelachen en gezegd dat zij Neeltje juist mooi vond. Daarna had ze Neeltje zelfs geknuffeld.

Evelijne pakte een van de hengsels van de pan. "Kom, ik help je. Waar moeten we heen?" Neeltje bewoog haar hoofd naar een van de vuren. Evelijne volgde met haar ogen de richting die Neeltje had aangegeven en zag Nijs staan. Nijs was de broer van Neeltje. Nijs mocht Evelijne niet en dat gevoel was wederzijds.

Nijs zag haar en zijn zus zijn kant opkomen. Zijn gezicht betrok. Hij zou het nooit toegeven, maar Nijs was jaloers op Evelijne. Hij hield ervan om nieuwelingen in de keuken flink te pesten. Bij Evelijne had hij dat nooit gedurfd. Dat maakte zijn antipathie voor Evelijne nog groter. Nee, Nijs had geen goede bui meer.

Evelijne zag het gezicht van Nijs versomberen. Haar vrolijke gevoel werd opeens zwaar op de proef gesteld. Ook bij haar kwam de somberheid. Ze had zich al bijna omgedraaid om ervoor weg te vluchten, toen ze de stem van Kokkie hoorde. Kokkie was een van de weinige mensen in het kasteel die haar niet met jonkvrouw aansprak. Ze noemde haar gewoon bij haar voornaam. En Evelijne vond het heerlijk.

"Evelijne?" Kokkie werkte zich door de keuken naar de twee meisjes toe. "Evelijne, wil je samen met Neeltje wat groentes snijden?" Ze draaide zich om en wees naar een grote houten tafel. "Ze liggen daar. Messen liggen ernaast. In kleine blokjes graag." Ze draaide terug en keek naar Nijs. "En waar blijven mijn konijnen? Ze kunnen niet meer zelf hierheen komen. Dat weet je toch wel?" Ze zag Nijs verstijfd staan.

Hij wilde wat terugzeggen. Voordat hij de kans kreeg liep Kokkie al weer terug. "Vandaag nog, Nijs."

"Walter."

Walter draaide zich om naar zijn vrouw. "Wat schat?"

Mariel keek hem aan met een serieuze blik. "Ik maak me zorgen om Evelijne."

Walter zuchtte. "Kunnen we het daar een andere keer over hebben? Bertram komt vanavond. Ik heb daarvoor nog het een en ander te doen."

Mariel wist natuurlijk dat de broer van Walter hen kwam bezoeken. "Het is ook daarom. Evelijne mag jouw broer niet. Bovendien houdt ze meestal niet van grote gezelschappen. Moet ze er echt bij zijn vanavond? Kan ze niet een keer wegblijven?"

Walter reageerde geïrriteerd: "Mariel, we hebben het hier al zo vaak over gehad. Ooit zal Evelijne gravin zijn van Grath. Dan kan ze ook niet weglopen van grote mensenmassa's. Het is belangrijk dat ze al vroeg bekend raakt met het leiden van een graafschap. Nu wij er nog zijn kan ze van ons leren. Bovendien is het belangrijk dat iedereen haar telkens ziet. Al was het alleen maar om hen constant eraan te herinneren dat ze onze erfgename is. Nee, Evelijne moet er bij zijn."

Mariel keek smekend. "Maar ze vindt het zo verschrikkelijk. Ze wordt er zo ongelukkig van. Alleen dit keer niet?"

Walter was vastbesloten. "Ze moet er bij zijn. En laten we er nu maar over ophouden."

Hij draaide zich om en liep weg. "Ik moet me nog voorbereiden en de tijd dringt."

Nijs draaide zich om en liep weg. Hij was extra boos omdat Neeltje en Evelijne hadden kunnen zien dat hij van Kokkie op zijn donder kreeg. Een van de kasteelkatten zat op de gang te loeren naar een gat in de muur. Nijs schopte een steentje naar haar toe. De kat sprong op toen het steentje rakelings langs haar heen schoot en vluchtte weg. Nijs grijnsde. Hij moest aan Neeltje denken. Zij vluchtte ook vaak voor hem weg. Eén grote bangerik. Met minachting dacht hij aan de vele keren dat ze in tranen van hem weggehield was. Wat een huilebalk. Even werd Nijs wat onzekerder. Hoeveel hiervan had ze aan Evelijne verteld? Had Neeltje haar hart bij haar uitgestort? Hij haalde zijn

schouders op. Wat kon Evelijne eraan doen, zelfs al wist ze ervan? Hij lachte. Niets. Helemaal niets kon ze doen.

Kokkie keek op en zag Nijs de keuken binnenkomen. “Het mocht tijd worden. Leg die konijnen maar hier op tafel.” Ze wees naar de tafel voor haar. “Daarna moet je de anderen helpen met het vullen van de wijnkannen.”

Tussen Nijs en Kokkie stonden Neeltje en Evelijne. Ze waren nog steeds bezig met het snijden van de groenten. Voorzichtig waren ze bezig met de scherpe messen terwijl ze vrolijk met elkaar praatten. Terwijl Nijs Neeltje passeerde stootte hij hard tegen haar aan. Haar mes schoot uit en raakte een vinger van haar andere hand. Terwijl Nijs de konijnen op tafel legde keek hij naar Neeltje en lachte. “Wat ben je toch weer onhandig. Ik snap niet dat Kokkie je in de keuken laat helpen. Je kan beter de varkens verzorgen. Daar kan je tenminste weinig kwaad doen.”

Bloed stroomde over de gesneden groente. Neeltje greep naar een doekje dat op tafel lag. Tranen van pijn en boosheid sprongen in haar ogen. “Dat deed je expres. Jij.. jij.. je bent een nare lelijke rat. Ik ga..” Nu werd Nijs ook boos. “Je bent zelf een rat. En als je iets aan mama of papa vertelt, dan zeg ik gewoon dat je liegt.”

Kokkie bemoeide zich ermee. “Nijs. Je beseft toch wel dat ik alles gezien heb.”

Nijs besepte dat Kokkie Neeltje zou steunen als zij haar verhaal zou vertellen. Dat maakte hem nog kwader. Hij ging dicht bij Neeltje staan en fluisterde in haar oor: “Als je het vertelt dan wordt het heel naar voor je. Dan krijg je er nog spijt van.”

Nijs had er niet aan gedacht dat Evelijne zo dichtbij stond dat ze alles kon horen. Evelijne voelde ook boosheid opkomen. Ze liep om Neeltje heen naar Nijs. “Als je Neeltje blijft pesten dan vertel ik het *mijn* ouders. Dan wordt het voor *jou* naar. Dan krijg *jij* straf.”

Nijs deed een stap naar achter. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Heel even bleef hij staan. Daarna draaide hij zich om en liep weg. Hij dacht maar aan één ding. Ooit zou hij wraak nemen op die stomme Evelijne.

Bertram keek de zaal rond. Zijn ridders zaten links voor hem aan lange tafels. De hofhouding van zijn broer had de andere tafels bezet. Prachtig opgemaakte schalen werden opgediend. Er was een overvloed aan eten. Ook aan drank was er geen gebrek. Kruiken met

bier of kannen vol met de heerlijkste wijnen werden binnengedragen. Bedienden zorgden er voor dat de bekers gevuld bleven.

Walter had het goed voor elkaar. Zijn graafschap was één van de meest welvarende in het land. In menig ander graafschap werd er met afgunst naar Grath gekeken.

Bertram zelf had af en toe een steek van jaloezie gevoeld. Een glimlach verscheen op zijn lippen. Binnenkort zou hiervoor geen reden meer zijn.

Hij leunde naar rechts waar zijn schoonzus naast hem zat. "Vrouwe Mariel, het is weer een rijk en uitmuntend maal. Mijn broer treft het met zo'n mooie partner die tevens de gave heeft om zulke feestmalen te organiseren. Het is altijd een plezier om in Grath te zijn."

Mariel draaide haar gezicht naar hem toe. "Het is in Vanir vast minstens net zo plezierig als hier in Grath. Ik heb gehoord dat de vrouwen in Vanir gerekend worden tot de meest bekoorlijke van het land. Het verbaast mij dat u nog geen levenspartner hebt kunnen vinden. Mag ik hopen dat uw eenzaam bestaan niet lang meer zal duren?"

Bertram lachte. "U bent geen vrouw van omwegen. Uw woorden zijn al net zo scherp en gericht als uw legendarische zwaardslagen." Hij keek peinzend voor zich uit. "Misschien heb ik al iemand op het oog. Maar mogelijk is zij niet bereikbaar." Hij corrigeerde zichzelf. "Nog niet bereikbaar." Hij richtte zich weer tot Mariel. "Maar ik zal mijn best doen. Aan mij zal het niet liggen als het er niet van komt." Voordat Mariel kon reageren stapte hij over op een ander onderwerp. "Ik zie dat uw prachtige dochter, jonkvrouw Evelijne, weer fors gegroeid is. Zij heeft nu al bijna haar kindertijd achter zich gelaten. Ik heb er alle vertrouwen in dat zij net zo beeldschoon zal zijn als haar moeder. Hoe is het met haar?" Hij tuurde naar Evelijne. "Ze lijkt het niet erg naar haar zin te hebben?"

Mariel haalde even adem. "Zij is nog geen liefhebber van dit soort gebeurtenissen met zulke grote gezelschappen. Maar het is belangrijk dat ze er regelmatig bij aanwezig is. Immers, eens zal zij de organisator zijn. Er komt een tijd dat zij ons graafschap zal leiden." "Wie weet?" Bertram haalde zijn schouders op. "Wie weet wanneer die tijd zal aanbreken?"

Hij nam een slok wijn. "Dat herinnert mij eraan dat ik een present voor haar heb meegebracht. Ik heb de vrijheid genomen om het in haar kamer te laten afleveren. Ik hoop dat dat in orde is?"